

[Tholstrup.]

således efter dens opfattelse ikke være noget at forarges over.

Men denne betragtning kan jeg ikke dele. Hvad f. eks. med det i bemærkningerne til lovforslaget omtalte formål: „Til udvikling af en fri fagforenings-bevægelse“? Hvor står der noget om det i lovforslaget? Er der et eneste ord om at støtte de såkaldte kristelige fagforeninger imod det tyranni, som de påstår udvises overfor dem fra de socialistiske fagforeningers side? Ikke eet ord. Altså, et andet af hovedformålene er ligeledes tilsidesat.

På hvilken måde fremmer de enkelte lovforslag den fri konkurrence, og på hvilken måde bekæmper man med det nærværende lovforslag monopoler og karteller? De 3 spørgsmål kunne jeg godt lide at få svar på.

Nå, men vi kan altså nu få en gave på 19 mill. kr., når de i § 3, stk. 2, omtalte 1,7 mill. kr. er trukket fra. Men det tvinger os til med inflatorisk virkning at udpumpe 11 mill. kr. foruden de 3 mill. kr., der i et tilknyttet lovforslag skal bruges til oprettelse af et husholdningsinstitut, ialt 14 mill. kr., som skatteyderne skal udrede, eller som skal tages gennem inflation, altså ved at tage en del af alle menneskers opsparede midler. Denne udpumpning til fremme af den almindelige inflation er i direkte modstrid med lovens oprindelige formål, idet en forlængelse og udvidelse af inflationen også udskyder den dag, da man kan indføre fuld frihandel, hvilket igen er den eneste helt sikre måde at modvirke monopoler og kartelaftaler på.

Som man ser, er lovforslaget således sammenfikket, at det modarbejder sit oprindelige formål, og man bruger pengene til noget helt andet end det, man har fået dem til.

Ser vi så i § 3, hvad midlerne skal bruges til, så er man klar over, at det er sådanne formål, som man under almindelige omstændigheder ikke ville finde på. Kan de nævnte erhverv virkelig få fordel af sådanne foranstaltninger, så ville de komme af sig selv uden støtte. Er de ikke så meget værd, at de kan undvære støtten, så er de heller ikke nok værd til at blive gennemført. Hvis hele kalkulationen står og falder med, om man kan få et tilskud eller ej, så må man hellere lade være med at gennemføre sådanne foranstaltninger. Man sætter her en hel masse i gang, og så tror man minsandten,

at det hele kan standses igen om et par år, når pengene er brugt.

Hvad f. eks. med et husholdningslaboratorium, hvortil der her skal bruges godt en halv million kroner foruden de 3 mill. kr., der kommer under punkt 9. Det vil jo komme til at koste et par millioner kroner om året, når det er sat igang. Man kan også sige, at skatteyderne, hver eneste husstand, skal af med et par kroner om året for at holde det i gang, så vi kan høre mærkelige og pudsige ting om morgenen i radioavisen, som f. eks. forleden morgen, da man, tvunget til at høre på det, fik at vide, at man må have en skarp kniv, når man skal skære steg for, og man skal helst skære på tværs af kødtreylerne. Det er den slags ting, man skal høre på, hvis man ikke ved det i forvejen. Hvis man får for mange af den slags kostbare love, ender det med, at man kan nøjes med en gaffel af mose kartoflerne med, for der bliver ikke råd til at have nogen steg på bordet.

Jeg vil her gerne høre, om de forskellige partier er indforstået med, at der om to år ikke må fremsættes lovforslag med det formål at videreføre det igangsatte — blot med den forskel, at det nu bliver helt på skatteydernes bekostning, medens det dog i dag for godt halvdelen vedkommende er ved gaver udefra og kun en mindre halvdel er på skatteydernes bekostning.

Det kunne måske nok lyde temmelig overlegent at ville sige nej til en gave på 19 mill. kr.; men hvis der til en gave er knyttet betingelser, som betyder store udgifter for fremtiden, ja så kommer det spørgsmål op, om vi har råd til at modtage gaven. Vi har jo eksempler af lignende art. F. eks. da vi fik tilbudt de store, rige gaver af Willumsen. Betingelsen var, at man byggede et museum til at opbevare dem i og ville bekoste tilsynet med dem. Man har ikke ment, at vi havde råd til at modtage denne gave, og således er det gået med andre kunstsamlinger af stor kulturel værdi.

Vi har jo allesammen læst om den danske chauffør, der vandt et dollargrin i et belgisk lotteri, og hvilke besværligheder han havde, da han måtte sælge det; for han havde jo ikke selv råd til at køre bilen. Hvad om en rig onkel i Amerika ville give sin fattige slægtning i Danmark en sådan bil at køre i? Man skulle da tro, at gavemodtageren ville blive henrykt herfor. Men hvis der hertil er knyttet den kedelige betingelse, at den